

ע"פ 9471/06/16 - צבי ברקוביצי, (אסיר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

20 יולי 2016

ע"פ 9471-06-16 ברקוביצי נ' מדינת ישראל

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

בטינה טאובר

תמר נאות פרי

צבי ברקוביצי, (אסיר) ע"י ב"כ עו"ד נ. עאמר

מערער

נגד

מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה, מחלקה פלילית

משיבה

פסק דין

השופטת בטינה טאובר:

1. בפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ערן קוטון) בת"פ 29816-04-16 ות"פ 31808-12-14 מיום 19/04/16 ועל החלטת בית משפט קמא מיום 20/09/15, במסגרתה נדחתה בקשת המערער לחזור בו מהודייתו.

ההליכים שהתנהלו בבית משפט קמא והכרעותיו של בית משפט קמא

2. המערער הורשע בבית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ערן קוטון) בת"פ 29816-04-14 ות"פ 31808-12-14 בהתאם להודאתו בביצוע העבירות, אשר יוחסו לו בכתב אישום מתוקן בגדר הסדר טיעון, אשר כלל שלושה אישומים.

במסגרת האישום הראשון הורשע המערער על פי הודאתו בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (ריבוי מקרים), זיוף בכוונה לקבל דבר ושימוש במסמך מזויף לפי סעיפים 415 סיפא, 418 אמצע ו-420 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") והונאה בכרטיס חיוב בנסיבות מחמירות (ריבוי מקרים) לפי סעיף 17 סיפא לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986.

במסגרת האישום השני הורשע המערער על פי הודאתו בקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (ריבוי מקרים) לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין.

במסגרת האישום השלישי הורשע המערער בקבלת דבר במרמה, איומים והדחה בחקירה, לפי סעיפים 415 רישא, 192 ו-245(א) לחוק העונשין.

3. לשם שלמות התמונה, אציין בתמצית את עובדות כתב האישום המאוחד המתוקן, בהן הורשע המערער.

על פי האישום הראשון, המתלון היה בן זוגה של אמו של המערער, והתגורר עימה. במועדים שונים בין חודש אוקטובר 2011 לחודש פברואר 2012, בהזדמנויות שונות, השתמש המערער בפרטי כרטיס האשראי של המתלון ללא ידיעתו וללא הסכמתו לצורך תשלום חשבונות וחובות שונים הן של המערער והן של מכריו, וכן לצורך רכישת טובין ונטילת הלוואות מחברות אשראי בסכום כולל של 71,304 ₪. אל האישום צירפה המשיבה טבלה, המפרטת את מועדי השימוש, סכום השימוש ותכלית השימוש.

במועד שאינו ידוע למשיבה זייף המערער מסמך, הנחזה להיות אישור של חברת הביטוח, לפיו המערער זכאי לקבל סכום של מיליון וחצי ₪ מחברת הביטוח. המערער הציג את המסמך המזויף למתלון, וטען בפניו בכזב כי עליו להעביר לו כספים לצורך שחרור כספי המתלון מחברת הביטוח. בהאמינו למערער מסר המתלון למערער לכל הפחות סך של 60,000 ₪, אותם שלשל המערער לכיסו.

על פי האישום השני, המתלון היה בעל בית דפוס. בתאריך 06/02/12 הגיע המערער לבית הדפוס, והציג עצמו בפני המתלון כבעל חברה לפתרונות משפטיים, אשר יכול לסייע למתלון בגביית המחאות חוזרות. המתלון, שהאמין למערער, מסר למערער 55 המחאות חוזרות בסך של 627,245 ₪ על מנת שהמערער יטפל בגבייתן. המערער טען, כי הוא מטפל בהגשת המחאות ללשכות ההוצאה לפועל, וטען בכזב כי על המתלון למסור לו כספים לצורך תשלום אגרות משפט והוצאה לפועל. בהאמינו למערער, מסר המתלון למערער כספים בסך כולל של כ-170,000 ₪, אלא שהמערער לא טיפל בקבלת כספי המחאות, לא הגיש אותן להוצאה לפועל, ושלשל את הכספים לכיסו.

באישום השלישי צוין, כי המתלון היה בקשרי זוגיות עם אימו של המערער. בחודש מאי 2014 פגש המערער במתלון, והציג עצמו כבעל קשרים בהוצאה לפועל, אשר יכול לרכוש עבור המתלון רכב מעוקל בהליכי מכרז ובמחיר מוזל. המערער הציע למתלון לרכוש עבורו רכב מעוקל תמורת סכום של 18,000 ₪. בהאמינו לדברי המערער, מסר התלון למערער סך של 2,800 ₪ כמקדמה עבור רכישת הרכב. המערער נטל את הכסף, לא סיפק למערער את הרכב, ואף לא ביצע כל פעולה לקידום רכישת הרכב. על מנת לשוות אמינות לעסקה, מסר המערער למתלון קבלה על הסך של 6,400 ₪. המערער נטל את התשלום, לא סיפק למתלון את הרכב הנוסף, ולא ביצע כל פעולה לקידום רכישתו של הרכב. בתאריך 14/08/14 הגיש המתלון תלונה במשטרה כנגד המערער בגין מעשי מרמה אלה, ובהמשך ביום 01/09/14 התקשר המערער אל המתלון, ואיים עליו באומרו כי "יטפל בו". כן אמר המערער למתלון, כי כדאי לו לבטל את תלונתו.

4. במסגרת הסדר הטיעון, שנחתם בין הצדדים ביום 23/02/15, והוגש לבית משפט קמא, הוסכם כי יוטל על הנאשם עונש של 24 חודשים מאסר בפועל בגין העבירות נשוא כתב האישום המאוחד המתוקן. כן הוסכם לגבי המאסר המותנה, אשר הוטל על המערער בת"פ 2482-04-08 (שלום נצרת), ואשר הינו חב הפעלה, כי המשיבה תעתור להפעלת המאסר המותנה באופן מצטבר לעונש המאסר בן 24 חודשים, ואילו המערער יעתור להפעלתו בחופף. עוד הוסכם, כי ייקבע מאסר מותנה ופיצוי לשלושת המתלוננים על ידי בית משפט קמא על פי שיקול דעתו. בשולי ההודעה הובהר, כי בית משפט קמא אינו כבול להסכם, ובסמכותו לדחות את בקשת הצדדים להסדר טיעון, ואין בהסכמה, שבאה לידי ביטוי בהסדר הטיעון, כדי להביע את עמדת המשיבה בפני ערכאת הערעור. המערער חתם על גבי ההודעה על עסקת הטיעון את חתימתו לצד הערה בכתב יד כי הוא מבין את כל האמור בהודעה.

5. בדיון, שהתקיים ביום 02/03/15, הודיעה באת כוח המשיבה לבית משפט קמא את תוכן הסדר הטיעון, שהושג בין הצדדים. כן ציינה באת כוח המשיבה, כי הוסכם בין הצדדים, כי המערער יפקיד בקופת בית המשפט סך של 9,220 ₪, אשר יועברו למתלונן באישום השלישי, ואילו בית המשפט יפסוק את הפיצוי לשני המתלוננים על פי שיקול דעתו. לאחר האמור, אישר בא כוח המערער את דברי באת כוח המשיבה, בית משפט קמא הבהיר לצדדים כי אינו כבול בהסדר הטיעון, והנאשם הצהיר, כי הוא מבין את הערת בית המשפט, מאשר את תוכן הודעת בא כוחו, מבקש לחזור בו מן הכפירה ולהודות בעובדות כתב האישום המתוקן. המערער הוסיף וציין, כי מה שכתוב בכתב האישום המתוקן נכון, כי כתב האישום הוקרא לו, תוכנו הוסבר לו, והוא מודה במיוחס לו.

6. לאחר שבית משפט קמא הרשיע, כאמור, את המערער על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, נעתר בית משפט קמא לבקשת המערער לקבלת תסקיר מבחן, אשר טען לנסיבות אישיות חריגות.

7. בתאריך 02/06/15 הגיש המערער בקשה לחזור בו מההודיה שמסר. בית משפט קמא קיים דיון בבקשה, ובהחלטה מפורטת מיום 20/09/15 דחה בית משפט קמא את בקשת המערער לחזור בו מן ההודיה, וקבע כי הרשעתו של המערער תיוותר על כנה.

8. בהחלטה, שניתנה ביום 20/09/15, הבהיר בית משפט את הנימוקים, שהביאו למסקנתו. בית משפט קמא ציין, כי כתב האישום הוגש בחודש אפריל 2014, וכי כתב האישום בתיק שאוחד הוגש בחודש דצמבר 2014. לעמדת בית משפט קמא, המערער היה מיוצג כראוי על ידי עורך דין, שעשה עבודתו נאמנה, ומסר את תשובתו המפורטת של המערער לעובדות כתב האישום לאחר שענין בכל חומר החקירה. עוד הטעים בית משפט קמא, כי ההודעה על עסקת הטיעון הוגשה שבוע לפני ישיבת ההוכחות הראשונה, בה היה אמור להעיד המתלונן המצוין באישום השני, ואשר לאחריה היו אמורות להתקיים עוד שלוש ישיבות הוכחות נוספות.

בית משפט קמא הוסיף וציין, כי אין מדובר בהסדר טיעון, אשר הושג כלאחר יד, אלא המדובר בהסדר טיעון, אשר גובש לאחר התדיינות בין הצדדים, והמערער היה מודע לכל האמור בהסדר הטיעון ובכתב

האישום המתוקן. בהקשר זה, הדגיש בית משפט קמא, כי בטרם הוכרע הדין פנה בית משפט קמא באופן אישי אל המערער, והמערער אישר את דברי בא כוחו, והבהיר שמה שכתוב בכתב האישום המתוקן הוא נכון. יתר על כן, גם לאחר שבית משפט קמא אפשר למערער לחזור בו מן הכפירה והתיר את תיקון כתב האישום, הודה המערער בשנית במיוחס לו בכתב האישום המתוקן.

בית משפט קמא ציין, כי הגם שלא הוסכם כי המערער יופנה לשירות המבחן, קיבל בית משפט קמא את בקשת המערער להפנותו לקבלת תסקיר, דבר שגרם לדחיית הדיון בכ-4 חודשים, שכן אם לא כן היה נגזר דינו של המערער באותו מועד ובסמוך לכך. ואולם, כעבור 3 חודשים ממועד הרשעתו של המערער, וזמן קצר לאחר שהמתלונן בכתב האישום השני, לגביו מיוחסת המרמה בסכום הגבוה ביותר, שם קץ לחייו, הגיש המערער את בקשתו לחזור בו מן ההודיה, וזאת בניגוד לטענת המערער כי עשה כן מיד לאחר הדיון.

בית משפט קמא הדגיש, כי מסקירת השתלשלות האירועים עולה, כי כלל לא נטען על ידי המערער כי הודייתו במיוחס לו בכתב האישום נמסרה שלא מרצונו החופשי. עוד ציין בית משפט קמא, כי לא נטען, כי המערער לא הבין את המיוחס לו בכתב האישום המתוקן או לא אישר את נכונותו. לעמדת בית משפט קמא, טענת המערער, לפיה פנה המערער לבא כוחו מיד לאחר הדיון בו הודה על מנת לחזור בו מן ההודיה, נמצאה אף היא כלא מדויקת בלשון המעטה.

בית משפט קמא ציין, כי רק לאחר פטירתו של אחד המתלוננים טען המערער, כי הדברים המפורטים בכתב האישום המתוקן אינם נכונים, ובלשונו: "תשעים אחוז אינו נכון". בהקשר זה, תמה בית משפט קמא, הכיצד הודה המערער בכתב אישום, אשר 90% ממנו אינו נכון, ומדוע בחר המערער להודות בפתח ישיבת ההוכחות, בה אמור היה המתלונן להעיד.

בית משפט קמא סיכם, כי המערער לא טען דבר וחצי דבר על חוסר הבנה, על יעוץ משפטי קלוקל, על היעדר מודעות לאמור בכתב האישום המתוקן ו/או על שיבושים כלשהם, שהתרחשו בעת המשא ומתן, או בעת חתימתו על ההודעה בדבר הסדר הטיעון.

בית משפט קמא סבר, בהסתמך על כל האמור, כי הודיית המערער נמסרה מתוך מודעות מלאה למשמעותה ומרצונו החופשי, לאחר שהמערער שקל כראוי את כלל הנסיבות והנתונים. משאלו הם פני הדברים, ציין בית משפט קמא, כי לא מתקיימים במקרה הנוכחי נימוקים מיוחדים, אשר יש בהם להצדיק מתן רשות למערער לחזור בו מן ההודיה, ונתן למערער האפשרות לשוב ולפנות לשירות המבחן לשם קבלת חוות דעת בטרם ייגזר דינו.

9. עובר לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש, הוצג בפני בית משפט קמא תסקיר שירות המבחן. במסגרת התסקיר, תואר הרקע המשפחתי של המערער והרקע האישי שלו. בין היתר צוין, כי המערער מתקיים מקצבת נכות מטעם המוסד לביטוח לאומי. המערער אובחן על ידי המוסד לביטוח לאומי כסובל מליקוי

בראיה, פזילה, פיגור גבולי ועוד. תואר, כי המערער התקשה להשתלב במסגרות תעסוקתיות בשל יכולת קוגניטיבית ירודה, והמערער תיאר בהרחבה בפני שירות המבחן, כי הוא סובל מבעיות רפואיות שונות, סכרת, מחלת לב, דלקות בקיבה ועוד.

באשר לעברו הפלילי, ציין שירות המבחן, כי לחובתו של המערער 6 הרשעות קודמות בגין עבירות מרמה, אלימות וזיוף, האחרונה בהן משנת 2010. בשנת 2005 ריצה המערער מאסר לתקופה של 22 חודשים. כמו כן, לחובתו של המערער מאסר על תנאי חב הפעלה.

שירות המבחן ציין, כי ביחס לעבירות נשוא כתב האישום הודה המערער באופן חלקי למיוחס לו במסגרת האישומים. לדבריו, לא ביצע את מרבית הדברים המיוחסים לו. המערער נטל אחריות אודות המעשים, אשר יוחסו לו באישום הראשון ביחס לשימוש בכרטיס אשראי, אך לדבריו, המדובר בסכומים נמוכים בהרבה מהמתואר בכתב האישום. ציין, כי המערער מסר, כי הודה בעובדות כתב האישום בכדי להגיע להסדר טיעון מתוך חשש כי בית המשפט ידון אותו לשנות מאסר ארוכות.

שירות המבחן התרשם, כי המערער אדם בעל יכולות וורבליות וקוגניטיביות נמוכות. לצד זאת, ציין כי המערער מבין היטב את המיוחס לו ואת ההשלכות הצפויות להתנהגות עוברת חוק. כמו כן, התרשם שירות המבחן ממאפייני התנהגות מניפולטיביים. הודגש, כי לאור הכשל המתמשך בהתפתחותו, תפקודו של המערער התאפיין במנגנוני הגנה, בהכחשות, בשימוש בשקר ובמעורבות בעבירות מרמה חוזרות ונשנות, וכל אלה יצרו אצל המערער את הבסיס לעבריינות של רמייה.

באשר לסיכויי השיקום, ציין שירות המבחן, כי קיים סיכון גבוה להישנות מעורבות בעבירות לאור התנהלות המערער בעבר, לאור קשייו להכיר בחומרת מעשיו, בפגיעה באחר ולאור העובדה כי ענישה הרתעתית בעבר לא חידדה עבור המערער את גבולות החוק. לאור האמור, לאור חומרת העבירות, קיומו של מאסר מותנה חב הפעלה ובנסיבות, בהן המערער אינו לוקח אחריות ביחס למעשיו, קיימת מסוכנות גבוהה להישנות מעורבות פלילית, ולפיכך אין שירות המבחן יכול לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו. עוד ציין, כי על אף נסיבות חייו המורכבות של המערער, אין באפשרות שירות המבחן להמליץ על חלופות ענישה או שיקום במסגרת הקהילה, העשויות להפחית את הסיכון להישנות מעורבות בעבירות המרמה. לסיכום, ציין שירות המבחן, כי ענישה הרתעתית כמאסר בין כתלי הכלא עשויה לחדד עבור המערער את אחריותו למעשיו.

10. בית משפט קמא, לאחר ששמע את טיעוני הצדדים לעונש, נתן ביום 19/04/16 את גזר דינו של המערער. בית משפט קמא פירט בגזר דינו את נסיבות ביצוע העבירות, הערכים שנפגעו מביצוען ומידת הפגיעה בהם, כמו גם את מדיניות הענישה הנהוגה, וסבר כי הסדר הטיעון שהוצג הינו סביר, אינו מחמיר עם המערער, וכי יש לכבד אותו.

באשר לאופן הפעלת המאסר על תנאי, שהינו חב הפעלה, ציין בית משפט קמא, כי המערער בעט ברגל גסה בהזדמנויות, שניתנו למערער בעבר על ידי בתי המשפט, שדנו בעניינו. יחד עם זאת, בית משפט קמא הביא בחשבון נסיבות העומדות לזכותו, ובכללן הודאתו של המערער, אשר חסכה זמן שיפוטי ניכר, ונתנה ביטוי לחרטה מסוימת, הגם שבקשת המערער לחזור בו מן ההודאה ודבריו לשירות המבחן, מצביעים על קושי מצדו של המערער ליטול אחריות על מעשיו. כן נתן בית משפט קמא משקל רב לנתוני האישיים של המערער ולמצבו הבריאותי.

לאור האמור, וחרף הכלל, כי יש להפעיל מאסר מותנה במצטבר למאסר שיוטל, החליט בית משפט קמא, כי קיימים טעמים מיוחדים, המצדיקים את חפיפתו המרבית של המאסר המותנה עם המאסר שיוטל.

לפיכך, הפעיל בית משפט קמא את עונש המאסר על תנאי בן 12 חודשים, שנגזר על המערער בת"פ (נצרת) 2482-04-08, גזר על המערער עונש של 24 חודשים כמוסכם בגין העבירות הנזכרות בהליך, והורה כי מתוך עונש המאסר על תנאי שהופעל, ירוצה חודש אחד במצטבר למאסר שהוטל, והיתרה תרוצה בחופף. כך שבסך הכל נגזר כל המערער עונש מאסר בפועל של 25 חודשים.

בית משפט קמא הוסיף וגזר על המערער 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, שלא יעבור המערער על עבירה בגינה הורשע בהליך הנוכחי או כל עבירה שיש בה יסוד של מרמה.

בית משפט קמא הורה, כי על המערער לפצות את המתלון מושא האישום הראשון בסכום של 60,000 ש"ח ואת עיזבון המתלון השני בסך של 170,000 ₪.

תמצית טענות הצדדים בערעור

11. ערעורו של המערער מופנה למעשה אך ורק כנגד ההחלטה, שלא לאפשר למערער לחזור בו מהודאתו, שבאה בעקבות הסדר טיעון, שלפיו הורשע וכנגד הרשעתו ולא כנגד חומרת העונש, שהוטל עליו.

המערער טוען, כי השלב, שבו ביקש לחזור בו מהודאתו, לפני מתן תסקיר קצין מבחן בעניינו ולפני מתן גזר הדין, הינו שלב, שבו ניתן ללמוד כי אין המדובר בתכסיס בלתי ראוי, אלא במערער שרצה להוכיח את חפותו המלאה בבית המשפט, לכן היה מקום לא להכביד במשקלם של אותם נימוקים מיוחדים, הדרושים על מנת להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו, להחיל את ההלכה המקלה ולאור ההלכה שנקבעה בע"פ 6349/11 **גנס שניידר נ' מדינת ישראל** (10/06/13) (להלן: "**פרשת גנס שניידר**") לאפשר למערער לחזור בו מהודאתו.

המערער טען, כי לא ידע על מותו של המתלון בשלב, שבו התגבשה אצלו ההחלטה אם לחזור בו מההודיה. לטענה זו אין בידי המשיבה ראיה בכדי לסתור אותה.

המערער ציין, כי העובדה, שאחד המתלונים נפטר, אין בה כדי לשנות את הכלל, שכן בית משפט קמא לא ערך בדיקה, אם המערער ידע על כך כי המתלון נפטר, או לא ידע על כך, ואין די בכך שנמסרה הודעה לבא כוחו של המערער אודות פטירתו של המתלון. לעמדת המערער, היה זה מחובתו של בית משפט קמא לערוך בירור מעין זה, והיה באפשרות באת כוח המשיבה לקיימו בדיון, שהתקיים בבית משפט קמא.

המערער ציין, כי בפרשת גנס שניידר עמדה בפני בית המשפט השאלה, מתי הייתה הפגישה עם שירות המבחן, בה על פניו השתמע, כי המערער חזר בו מההודיה. על רקע העובדה, שסוגיה זו לא התבררה, קבע כב' השופט מלצר, כי הוא מניח, לטובת המערער, כי הפגישה, בה הוא חזר בו מההודיה, נעשתה לפני מועד הזיכוי של השותף של המערער מן העבירה החמורה, בשל העובדה כי בירור מועד הפגישה בשירות המבחן על ידי המשיבה לא היה סבוך מדי, וזאת מבלי לקבוע מסמרות בדבר נטל הבאת הראיות ונטל ההוכחה. המערער מוסיף וטוען, כי גם לפי גישתם של השופטת ברק ארז והשופט ג'ובראן, היה מקום לאפשר למערער לחזור בו מן ההודיה, שכן לא ניתן להשלים עם הרשעה, שנעשתה על בסיס הסדר טיעון, לאחר שנאשם טוען לחפותו.

לנוכח העובדה, כי בקשת המערער הוגשה לפני הטיעונים לעונש, כאשר המערער ביקש לחזור בו מהסדר, אשר לכאורה הקל עליו, וטען כי 90% ממה שהודה בכתב האישום המתוקן אינו נכון, ואין המדובר רק בחלקים הנוגעים למתלון בכתב האישום השני, אשר הלך לעולמו, הרי שבקשתו של המערער כנה, ואין המדובר במהלך טקטי, שנועד להביא למערער תועלת כתוצאה מחזרתו של המערער מן ההודיה.

המערער הוסיף וציין, כי מבקשתו מתגלים סימני אמת. בהקשר זה, הפנה המערער לתשובתו לכתב האישום בישיבה מיום 04/09/14, בה אישר המערער חלק מהעובדות, ובחלק אחר כפר. עוד הפנה המערער לאמור בתסקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי המערער סובל מלקות שכלית ויכולת קוגניטיבית גבולית. ולבסוף טען המערער, כי עמידתו על חזרתו מן ההודיה מציבה את המערער בפני סיכון בהחמרה בעונשו.

12. המשיבה טוענת, כי דין הערעור להידחות, וצדק בית משפט קמא בהחלטתו, שלא לאפשר למערער לחזור בו מהודאתו.

לעמדת המשיבה לפי הוראת סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**") על מנת שבית משפט יאפשר לנאשם שהודה לחזור בו מהודאתו, צריכים להתקיים נימוקים

מיוחדים. כאלה לא התקיימו במקרה שלנו.

המשיבה ציינה, כי אמנם נכון, שהבקשה של המערער לחזור בו מההודיה הייתה לפני מתן גזר הדין, אך היא נעשה כשלושה חודשים לאחר שהודה בכתב האישום המתוקן. המשיבה ציינה, כי בטרם הגיעו הצדדים להסדר הטיעון, התנהל משא ומתן ממושך, לאחר מכן הוגשה הודעה חתומה, גם על ידי המערער, על כך שהוא הבין את כל פרטי כתב האישום המתוקן. גם צוין על ידי עורך הדין, שהוא הסביר למערער את כל כתב האישום המתוקן, לאחר מכן התקיימה ישיבה בבית משפט קמא, המערער הודה, לאחר שבית משפט בירר באופן ממשי את הבנתו לגבי כתב האישום המתוקן ואת משמעות ההסדר.

המשיבה הוסיפה וציינה, כי בעת שהמערער העלה את בקשתו לחזור בו מההודיה, טען המערער, כי מיד לאחר שהודה בבית משפט קמא, הוא הבין את הטעות שעשה, ואמר על כך לבא כוחו. אך מהפרוטוקול מיום 16/07/15, (עמוד 13) עולה, כי אחרי 02/03/15, המערער אכן היה אצל בא כוחו במשרד, ואילו הבקשה לחזור מההודאה הוגשה על ידי המערער ביום 02/06/15. לנוכח עובדה זו, וכאשר עולה מן הפרוטוקול, כי בא כוחו של המערער לא דיבר עם המערער פעם נוספת, וכאשר בא כוחו של המערער אומר, כי בהמשך לפגישה שהייתה במשרדו עם המערער פנה מידית לפרקליט המטפל, שזה היה ביוני, ברור מכאן שמדובר על פגישה, שהייתה בחודש יוני ולא בחודש מרץ.

המשיבה טוענת, כי אין בסיס לטענת המערער, כי לא נאמר למערער על ידי בא כוחו על מות המתלונן. המשיבה טוענת, כי אין בסיס לטענה זו, שכן בא כוחו של המערער לא מסר אינפורמציה, אלא התעלם בדבריו מסוגיה זו, ומכאן נלמד, כי בא כוחו של המערער כן ידע את המערער אודות פטירתו של המתלונן.

לבסוף הפנתה המשיבה לפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 6028/13 פלוני נ' מדינת ישראל (20/03/14), בו נדונה סיטואציה דומה, בה ביקש מערער לחזור בו מההודיה במועד שנקבע לטיעונים לעונש, קרי לפני גזר הדין. בית המשפט העליון לא נעתר לבקשת המערער, וציין את אותם שיקולים שיש לשקול, בעת שבאים להחליט האם לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו. בין היתר, מדובר בשיקולים שבדקים, האם נפל פסול בהחלטת העורר להגיע להסדר טיעון, האם רצונו היה חופשי, האם הבין את משמעות ההודיה, האם היה כשל בייצוג. כל אלה לא מתקיימים אצלנו. בית משפט קמא דאג לוודא שהמערער מבין היטב במה הוא מודה בעת שהחליט להודות בכתב האישום המתוקן. חשוב לציין, שהעיתוי של החזרה של המערער מהודאתו, כאשר המתלונן נפטר, שהיה אמור להעיד בישיבה שבה הודה המערער, הוא עיתוי מחשיד מאוד. בשילוב עם כך, שבא כוחו לא אימת את טענתו בדבר החזרה המיידית אחרי הדיון מההודאה בפניו, ובשילוב העובדה, כי כל ההסדר הוסבר לעורר, ושהודאתו הייתה חופשית, נראה, שלא מתקיימות הנסיבות המיוחדות, המצדיקות לאפשר למערער לחזור בו מהודאתו. נראה, שהחזרה מההודאה נובעת רק משיקולים טקטיים ומניפולציה, ויש להורות על דחיית הערעור.

דין

13. סעיף 153 (א) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כדלקמן:

"הודה נאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו"

14. אין מחלוקת, כי סמכותו של בית משפט לאפשר לנאשם לחזור בו מהודיה משתרעת על כל שלבי המשפט ובכלל זה גם בשלב הערעור. ואולם, בית משפט ייעתר לבקשה מעין זו רק בנסיבות חריגות, כפי שצוין בע"פ 945/85 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד מא(2) 572. בין הנסיבות המיוחדות, שהוכרו בפסיקה, שאינן מהוות רשימה סגורה, ואולם מצדיקות חזרה מהודיה, נמנו נסיבות בהן הודיה לא ניתנה באופן חופשי ומרצון, כאשר נאשם לא הבין את פשר הודייתו, כאשר הודיה הושגה שלא כדין, באופן המצדיק את פסילתה (ע"פ 5763/10 **תורגמן נ' מדינת ישראל**, (03/02/11)). כך גם במקרים, בהם פעל בא כוחו של הנאשם בהפרת אימונים כלפי הנאשם, כשהוא מונע משיקולים זרים (ע"פ 5561/03 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נח(4) 145), שאז יכול הדבר להיחשב כנימוק מיוחד למתן רשות לנאשם לחזור בו מהודייתו.

15. לצד האמור, צוין כי נסיבות בהן הודה נאשם בהמלצת סנגורו, מחשש שאם לא כן, יהיה צפוי לעונש כבד יותר, אין בהן כדי להצדיק מתן רשות לחזרה מהודיה. ראה: רע"פ 10705/05 **מסיקה נ' מדינת ישראל** (02.05.06).

16. המערער בטיעונו מפנה לפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 3754/91 **מדינת ישראל נ' סמחאת**, פ"ד מה(5) 798 ולע"פ 6349/11 **גנס שניידר נ' מדינת ישראל** (10.06.13), שם הובעה גישה מקלה יותר לגבי נאשם, המבקש לחזור בו מהודאתו בטרם נגזר דינו. גישה זו מתירה לנאשם לחזור בו מהודאתו, גם אם לא נפל פגם בהודאה המקורית, וזאת כאשר הנאשם מביע רצונו להילחם על חפותו. נתיב זה מאפשר למעשה לנאשם לחזור בו מהודאתו בנסיבות, בהן טרם נגזר דינו של הנאשם, כאשר בית המשפט משתכנע, כי רצונו של הנאשם להילחם על חפותו הוא אותנטי, ושלא יצמח לנאשם יתרון דיוני כתוצאה מחזרתו מההודאה, קרי כאשר אין חשש שמדובר בפעולה תכסיסנית.

17. בנסיבות ענייננו, אין מחלוקת, כי במועד, בו ביקש המערער לחזור בו מהודאתו, טרם נגזר דינו. עם זאת, ראוי לציין, כי הודאתו של המערער נמסרה לאחר הליך ממושך למדי. תחילה הוגש כתב האישום המקורי, אשר כלל את שני האישומים הראשונים בלבד, בהמשך הגישה המשיבה כתב אישום נוסף, אשר כלל את האישום השלישי, ובעקבות בקשת המשיבה ובהיעדר התנגדות המערער אוחד הדיון בכתבי האישום. המערער כפר בתחילה במיוחס לו בכתב האישום המקורי, וטען טענות שונות להגנתו, ובהמשך כפר המערער גם במיוחס לו בתיק האחר. בעקבות זאת, קבע בית משפט קמא 4 מועדי הוכחות החל מיום 02/03/15 ועד ליום 19/03/15, כאשר ביום 23/02/05, כשבוע בלבד לפני מועד ישיבת ההוכחות הראשונה, הוגשה בקשה מוסכמת לביטול ישיבת ההוכחות הראשונה, כאשר לבקשה זו צורפה בקשה

בעניין הסדר הטיעון.

18. הסדר הטיעון כלל את תיקון כתב האישום ואת הודאת המערער והרשעתו במיוחס לו בכתב האישום המתוקן המאוחד, וכן כלל הסכמות לעניין העונש. באי כוח הצדדים חתמו על ההודעה בעניין הסדר הטיעון, ובמרכז ההודעה חתם המערער בכתב ידו. באי כוחו של המערער הוסיף וציין בשולי ההודעה, כי **"הוקרא והוסבר לנאשם על ידי עורך דין שגיא מלח בטרם הנאשם חתם על מסמך זה"**. בסמוך להערה זו חתם המערער ליד מספר הזהות שלו.

19. כאשר הוצג הסדר הטיעון לבית משפט קמא בדיון, שהתקיים ביום 02/03/15, הודיע בית משפט קמא לצדדים, כי הוא אינו כבול להסדר הטיעון. בהמשך פנה בית משפט קמא למערער והמערער אמר: **"אני מבין את הערת בית המשפט. אני מאשר את דברי בא כוחי. אבקש לחזור בי מהכפירה ולהודות בעובדות כתב האישום המתוקן, מה שכתוב בו זה נכון"**. לאחר שבית משפט קמא אפשר למערער לחזור בו מן הכפירה, ואפשר למשיבה לתקן את כתב האישום, ובא כוחו של המערער הודיע, כי כתב האישום המתוקן הוקרא למערער, והוסבר לו תוכנו, והוא מודה במיוחס לו הוסיף המערער מצידו: **"אני מאשר את דברי בא כוחי, אני מודה במיוחס לי בכתב האישום המתוקן"**. בהמשך הרשיע בית משפט את המערער בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, קיבל את בקשת המערער להגשת תסקיר שירות המבחן בעניינו, וביטל את 4 ישיבות ההוכחות שנקבעו.

20. ביום 02/06/15 הגיש בא כוחו של המערער בקשה להקדמת מועד הדיון ובקשה לחזור מהסדר הטיעון. בבקשה צוין, כי פגש במערער, והאחרון מסר לו, כי אינו מודה במעשים המיוחסים לו בכתב האישום המתוקן, והוא מבקש לחזור בו מהסדר הטיעון, שהוצג ביום 02/03/15.

בא כוח המערער ציין בבקשה, כי קרא למערער פעם נוספת את האמור בכתב האישום המתוקן וכן את ההודעה החתומה בעניין הסדר הטיעון. המערער הבין את הסדר הטיעון, אולם טען, שהמעשים המיוחסים לו בכתב האישום המתוקן לא התרחשו, ואינם נכונים. לטענתו, הוא אינו מוכן להודות בדברים שאינם נכונים. עוד ציין בא כוח המערער, כי הסביר למערער את משמעות כפירתו וחזרתו מהודאתו, והמערער מסר שהוא מבין את האמור.

21. בדיון, שהתקיים ביום 16/07/15, בבקשת המערער לחזור בו מההודאה, אמר המערער את הדברים הבאים: **"לשאלת בית משפט, בעקבות הדיון בו הודיתי בכל המיוחס לי בכתב האישום, לאחר התיקון אני אומר שחזרתי הביתה אחרי הדיון והסתכלתי על כל מה שכתוב ועל כל מה שבית משפט הרשיע אותי ותשעים אחוז אינו נכון. אני מודע לכך שבית משפט יכול היה לגזור את דיני והפנה אותי לשירות המבחן על פי בקשתי אבל אחרי שהדיון הסתיים וראיתי את כל מה שכתוב פניתי לעורך הדין ואמרתי לו שזה לא נכון ואני מבקש לחזור בי. אני מודע לכך שהתיק היה קבוע לשמיעת הוכחות ואני פשוט מתנצל, אבל מה שכתוב שם זה לא נכון"**.

22. במהלך הדיון אישר בא כוחו של המערער, כי עמדת המערער, לפיה הוא מבקש לחזור בו מהודאתו לא נמסרה בסמוך לדיון, שהתקיים ביום 02/03/15, כי אם בסמוך למועד, בו הוגשה הבקשה, היינו ביום 02/06/15, כאשר במשך 3 חודשים מאז התקיים הדיון, בו הודה המערער במיוחס לו בכתב האישום לא מסר המערער לבא כוחו על עמדתו החדשה.

23. המשיבה, מעבר להתנגדותה הנחרצת לאפשר למערער לחזור בו מהודאה, ציינה כי ביום 02/05/15 שלח המתלון מושא האישום השני יד בנפשו. המשיבה ציינה, כי הפרקליט המטפל הודיע לבא כוחו של המערער על פטירת המתלון השני, ורק לאחר מכן הוגשה בקשת המערער לחזור בו מן ההודאה.

24. יצוין, כי בא כוחו של המערער אישר את המועדים, אשר צוינו על ידי המשיבה בתגובתה, ובאשר למניע, שיוחס למערער לחזרתו מהודאתו, ציין בא כוחו כדלקמן: **"ייתכן וצודקת חברתי בנוגע להשערה מה הוביל את הנאשם ומה לא הוביל את הנאשם לעמדה המחודשת שלו, אני לא יודע דבר בנוגע לזה. מדובר בשלושה אישומים לא באחד. התיק הזה לא קם ונופל על עדות של מתלון אחד, רחוק מכך הדבר, יש שלושה אישומים עם לא מעט מתלוננים והרבה מאוד ראיות אובייקטיביות שמסבכות לכאורה את הנאשם, לרבות גרסת הנאשם בעצמו שמסבכת אתו בחלק ניכר מהעבירות שיוחסו לו".** המערער עצמו ציין כי הוא אינו מסכים עם דברי הפרקליטה ולא חזר בו מכתב האישום בשל פטירתו של המתלון 2.

25. מהשתלשלות האירועים שנפרשה ניכר בבירור, כי הודייתו של המערער במיוחס לו בכתב האישום המתוקן נמסרה ברצון חופשי, ובכל מקרה לא נטען אחרת על ידי המערער, אשר יוצג כראוי מראשית ההליך על ידי בא כוחו, אשר עשה את מלאכתו נאמנה.

זאת ועוד, לא נטען על ידי המערער, כי לא הבין את המיוחס לו בכתב האישום המתוקן, או לא אישר את נכונותו. אף טענת המערער, לפיה באופן מיד, ומיד לאחר הדיון, שהתקיים ביום 02/03/15, בו הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, פנה אל בא כוחו בבקשה לחזור בו מן ההודיה הוכחה כלא נכונה מדבריו המפורשים של בא כוחו. לא ניתן להעלות על הדעת, כי לו היה המערער מוסר לבא כוחו בסמוך לאחר הדיון, שהתקיים ביום 02/03/15, על רצונו לחזור בו מהודאתו, או כי לעמדתו הדברים המיוחסים לו בכתב האישום המתוקן אינם נכונים בחלקם הגדול, כי בא כוחו לא היה פועל כמתבקש מפניית המערער הנטענת, והיה משהה את פנייתו לפרקליט המטפל ולבית המשפט פרק זמן של שלושה חודשים.

המערער העלה את הטענה, לפיה **"תשעים אחוז אינו נכון"**, מבלי שהבהיר כלל מדוע הודה דווקא, במועד ישיבת ההוכחות הראשונה בעובדות כתב האישום, ומבלי שהצביע על חוסר הבנה, על ייעוץ משפטי קלוקל, על היעדר מודעות לאמור בכתב האישום המתוקן ו/או על שיבושים כלשהם, שהתרחשו בעת המשא ומתן או בעת חתימתו על הסדר הטיעון. נראה, איפוא, כי הודאתו של המערער נמסרה מתוך מודעות מלאה למשמעותה ומתוך רצון חופשי, ולאחר ששקל כראוי את כלל הנסיבות והנתונים.

רק לאחר שנודע למערער, כי המתלונן שם קץ לחייו, ומתוך רצון לנצל נסיבה זו לטובתו בחר המבקש להודיע על חזרתו מן ההודאה.

26. מהפסיקה אכן עולה, כי לעיתוי הבקשה לחזרה מההודאה ניתן משקל רב. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מן המבחן המהותי, אשר על פיו תוכרע בקשת נאשם לחזור בו מן ההודאה, הוא מבחן המניע ובלשונו של בית המשפט העליון בע"פ 6023/13 פלוני נ' מדינת ישראל (20/03/14):

"כאמור, לעיתוי הבקשה לחזרה מההודאה ניתן משקל רב (ע"פ 6349/11 שניידר נ' מדינת ישראל, [פורסם נבו] פסקה 18 (10/06/13), להלן עניין שניידר), אך המבחן המהותי אשר על פיו תוכרע בקשת נאשם לחזור בו מהודאתו הוא "מבחן המניע", קרי "האם מדובר ברצון כן ואמיתי מצד הנאשם לחזור בו מהודאת שווא שמסר, ולהוכיח את חפותו, או שמא מדובר במהלך טקטי שנועד לגרוף תועלת משפטית כלשהי. מבחן העיתוי איננו אלא כלי עזר משפטי, לצורך הכרעה במבחן המניע" (שם, בפסקה 20: ראו גם עניין אמסלם הנ"ל). כך למשל תיתכן תכסיסנות מצד נאשם גם טרם מתן גזר הדין, כאשר הוא מגלה שניתן לגביו תסקיר שלילי שעלול להשפיע לרעתו בשלב הטיעונים לעונש (שם, בפסקה 10) או במטרה להתיש את העדים (ע"פ 3227/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם נבו] פסקה 6 (24.1.2011) ועוד".

27. לשם שלמות התמונה אציין, כי בא כוחו של המערער ביקש ללמוד גזירה שווה מדברי כב' השופט מלצר בפסק דין גנס שניידר, שם לא הובאה על ידי המאשימה ראיה אודות עיתוי הפגישה, שקיים הנאשם עם שירות המבחן, וחוסר נתונים זה נזקף לחובת המאשימה (פסקה 23) לענייננו, וטען כי שעה שהמשיבה ובית משפט קמא לא ערכו בירור עובדתי אודות העיתוי, בו נודע למערער דבר פטירתו של המתלונן, הרי שלא ניתן לייחס למערער את המניע המיוחד לו בבקשתו לחזור בו מהודאתו.

צודק המערער, כי לא הובאה על ידי המשיבה ראיה ישירה לביסוס המועד המדויק, בו נודע למערער פטירתו של המתלונן. יחד עם זאת, כאשר בא כוחו של המערער לא חלק בבית משפט קמא על כי נמסר לו דבר פטירתו של המתלונן בתאריך 02/05/15 ו/או בסמוך לכך על ידי הפרקליט המטפל, משניתן להניח, כי מידע משמעותי מעין זה יימסר ככלל על ידי עורך דין למרשו, וכאשר בא כוחו של המערער לא הכחיש, ולו ברמז, את הטענה, כי אכן הביא לידיעתו של המערער את הידיעה בדבר פטירתו של המתלונן, ואף דברי המערער, לפיהם ביקש לחזור בו מהודאתו בסמוך לדיון, שהתקיים ביום 02/03/15, נתבררו כלא נכונים, נחה דעתי, כי אכן עלה בידי המשיבה לבסס ברמת הוודאות הדרושה, כי הובא לידיעת המערער על ידי בא כוחו המידע הנוגע לפטירת המתלונן, מידע שעמד ביסוד החלטתו של המערער לחזור בו מן ההודאה.

28. לאור כל האמור, עולה, כי לא נגרעו זכויותיו הדיוניות והמהותיות של המערער בקשר עם הודאתו במסגרת עסקת הטיעון ובהחלטתו של בית משפט קמא, שלא לאפשר למערער לחזור בו מההודאה. בבקשתו בבית משפט קמא, לא נמצאה גרסת המערער משכנעת בכנותה, ואינני סבורה, כי ראוי להתיר

בנסיבות אלה שימוש לרעה בזכויות הנאשם, שעה שהמערער הודה מתוך ידיעה ברורה, היה מעורב בכל פרטי המשא ומתן לצורך גיבוש עמדתו אם להודות באשמתו, ומבקש כעת לחזור בו מן ההודיה על מנת להיבנות מפטירתו של המתלון.

29. לפיכך אציע לחברי שלא להתערב בהחלטת בית משפט קמא ולהורות על דחיית ערעורו של המערער.

**בטינה טאובר,
שופטת**

השופט רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

כמו חברתי, השופטת טאובר, גם אני סבור כי דינו של הערעור להידחות.

במסגרת ההליך בבית משפט קמא נערך הסדר טיעון שכלל הודאה בעובדות מסכמות וגזירת עונש שעיקרו מוסכם. לאחר שהסתיים הליך ממושך של מו"מ בין הצדדים וההסדר הוצג וידא בית המשפט כי הנאשם מבין את ההסדר ומשמעויותיו, תוך שהוא חוזר ומקריא לו את ההסדר ומוודא את הסכמתו. רק לאחר מכן נרשמה ההודיה בעובדות וההסדר אושר.

אמנם הטיעון לעונש נדחה לצורך קבלת תסקיר ואולם בפועל ידע המערער/הנאשם בבית משפט קמא על העונש המוסכם כבר בעת הצגת ההסדר. מכאן יש לראות את כל שאירע אח"כ תוך התייחסות לעובדה שהנאשם כבר היה מודע לעיקר העונש שצפוי להיגזר.

ואולם העיקר הוא בעיתוי בו ביקש המערער לחזור בו מההסדר, כשלושה חודשים לאחר מועד הצגת הסדר הטיעון וההודיה בעובדות, ולאחר שנודע כי המתלון שם קץ לחייו. סבור אני כי מדובר בבקשה לחזור מהודיה שבבסיסה רצון להפיק רווח מפטירתו של המתלון, על כל המשתמע מכך.

לא בכדי החליט המערער לחתום על הסדר הטיעון ערב עדותו הצפויה של המתלון. לא בכדי לא פנה לבית המשפט מיד לאחר שהוצג הסדר הטיעון בטענה כי הוא נמלך בדעתו מטעם זה או אחר. לא בכדי באה פנייתו לחזור בו מההודיה זמן לא רב לאחר שנמסר לבא כוחו כי המתלון הלך לבית עולמו. לא בכדי לא הצהיר בא כוחו מתי מסר למערער על מות המתלון, כל שמסר הסניגור הוא המועד בו נמסרה לו הידיעה. לא בכדי לא פעל המערער להביא את בא כוחו הקודם לבית המשפט כדי שניתן יהיה לחקור אותו בסוגיה זו, לאחר שהמערער יפטור אותו מחובת הסודיות שיש לו כלפיו. כל אלו מובילים אל המסקנה כי המניע לבקשה לחזור מההודאה ומההסדר היו פסולים ובבסיסם הפקת רווח מפטירתו של המתלון.

בנסיבות אלו צדק בית משפט קמא כאשר לא אישר למערער לחזור בו מההודאה, וכך סבור אני כי גם עלינו לפסוק. אשר על כן, וכמו חברתי, סבור אני כי יש לדחות את הערעור.

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

השופטת תמר נאות-פרי:

אני מצטרפת לחוות דעתה המפורטת של כ' השופטת טאובר ולהערותיו של האב"ד, כב' השופט שפירא, ס.ג., ולהנמקותיהם.

תחילה, יש לשקול את בקשתו של המערער לחזור בו מההודאה על פי האמור בסעיף 153 (א) לחוק סדר הדין הפלילי, כלומר - לבחון אם הוא הציג טעמים מיוחדים. המערער למעשה לא הציג טעמים בכלל, קל וחומר "מיוחדים", וטענתו היחידה הייתה כי הוא התחרט למחרת בבוקר והחליט שהוא אינו יכול להמשיך עם ההליך שעה ש"תשעים אחוז מההודאה אינו נכון". הטענה לפיה המערער "חשב שוב" על ההסדר יום למחרת הצגתו ומצא שהוא אינו מסכים לו - אינה טעם מיוחד (או בכלל). מה גם, שהטענה לגבי מועד ההחלטה הוכחה כלא נכונה, כלומר - שהחרטה לא הייתה למחרת בבוקר אלא כמעט לאחר שלושה חודשים - והכל כפי שפרטו חברי. לכן, כבר בשלב זה יש לקבוע כי לא הודגמו "טעמים מיוחדים שירשמו" ודי בכך כדי לדחות את הערעור.

מעבר לכך, ואף אם נאמץ את המבחן המקל, אני מסכימה עם עמדת בית המשפט קמא (כמו חברי להרכב) לגבי המשקל שיש לתת למידע לגבי מותו של המתלונן באישום המרכזי ולגבי הסבירות שהמידע אכן הגיע לידיעתו של המערער והיה המניע לבקשתו לחזור בו מן האישום (מבלי לקבוע מסמרות לגבי השאלה - על מי נטל ההוכחה בהקשר זה והאם עסקינן ברף הוכחה "אזרחי" או "פלילי" או אחר).

תמר נאות פרי, שופטת

הוחלט פה אחד לדחות את הערעור.

כדי לאפשר למערער לשקול צעדיו וכן כדי לאפשר לו למצות הליך של מיון מוקדם אנו מורים כי המערער יתייצב למאסרו בבית מעצר קישון ביום א' 14.8.16 עד השעה 9:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

עד למועד התייצבותו יעוכב ביצוע עונש המאסר שנגזר עליו, בתנאים כפי שנקבעו בעבר.

עמוד 14

ניתן היום, י"ד תמוז תשע"ו, 20 יולי 2016, במעמד המערער וב"כ הצדדים.

תמר נאות פרי, שופטת

בטינה טאובר,
שופטת

רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]